

Josefin Galant i Dunkelskog (del6)

Det fanns en sak som väntade på att bli upphittad. Det fanns en plats som väntade på att åter bli upptäckt. Knappt någon hade kommit på tanken att vandra där, än mindre att finna något. En plats, ett rum, en skog, en längtan bort. Vem skulle någonsin finna, eller närmare bestämt vistas på en plats som ingen längtade till? Att ett särskilt ställe skulle vimla av besökare och andra nyfikna förutsatte att det stället fanns i vår vardag, eller åtminstone i vår tankevärld. Ingen längtan bort finns om där inget finns att längta till. Men en längtan kan ju bestå av många olika saker. Inte bara saknad efter någon eller något. Längtan kan också vara spänning, upptäckarglädje eller ren nyfikenhet. Och Josefin och Gullevi hade verkligen framför sig något stort, mytiskt och mystiskt. Något skulle bli funnet, men vad detta något var visste ännu ingen, utom kanske Trollbergs-Nisse.

Den där diffusa känslan av oro, förväntan och rädsla började åter smyga sig på Josefin. Att liksom röra sig i en dröm. Att glida omkring i en värld av myter och ologiska förbindelsen var just var hon gjorde. Varför skulle just hon och Gullevi vara här, när de kunde haft det trevligare på annat håll? Så tokigt det kan bli, tänkte hon, och tog upp en kaviarmacka.

– Katten också. Klockan har redan hunnit bli ett, sa Gullevi med viss oro i stämman.

– Ta en macka till. De håller tankarna borta, sa Josefin.

I samma stund visslade det till bland granstammarna. Kanske mer av ett vinande än en vissling. Något pilade med expressfart. Och denne var inte ensam. Ytterligare en express följde. Jäntorna följde spánt det som skedde, men kunde andas ut vid åsynen av fyra mandelformade ögon.

– Äsch, bara två ekorrar, konstaterade Josefin.

– Men värst va dom smattrar, muttrade Gullevi.

– Dom är som oss. Och kanske kärlekskranka. Va tror du djuren tycker om oss människor kanske? Att vi är ett gäng knepiga lurifaxer som bara stökar till det. Kanske. Kanske inte.

– Inte tror jag dom gillar om vi står här och blåstirrar, tyckte Gullevi.

– Skulle inte tro de. Människan är nog det klumpigaste djuret av alla. Bara klampa in i deras värld så där. Skogen ändrade efterhand karaktär från smått till mörk och snårig urskog. Ett skrik i denna tryckande gryta skulle förmodligen låta som en vindpust och snabbt dö bort. Jäntorna tyckte att krafterna liksom bara rann av. Fastän stegmängden fördubblats ökade inte länden nämnvärt. Endast andhämtningen.

– Fasen, va träden börjar raka i höjden, tyckte Gullevi.

– Vi är som små vättar i en skog av jättar, rimmade Josefin.

– Du ska allti vara så kvick. Tänk om du istället tänkte framåt.

– Men det var du som började babbla om träd, nöp Josefin till.

– Ja, ja. Men för den skull behov...

– Tyst! viskade Josefin. Jag tyckte jag hörde nåt.

Och de lyssnade. Bara en vind spelande bland grantopparna. Annars just ingenting. Skogen hade djupnat och drapererats av hänglav och vedsvampar. Nedfallna träd var mossinbäddade och delvis skalbaggsbebodda. Plöstligt hördes ett sorts hamrande i närheten. Ett rymiskt studsande mot trä.

– Jo, jo! I alla fall en som håller takten, sa Josefin.

Och snart skymtade de också trumslagarn. En hackspett tio meter upp i en trästolpe med gammal järntråd i. En stor reva i träet syntes.

– Det är inte bara hackspetten, antydde Gullevi.

Jäntorna hörde tydligt ett annat sorts knackande inte långt därifrån. Och de kunde skymta rörelse ett stycke länge bort efter stigen.

– Något rörde sig, viskade Josefin.

– Hallå, vem där? ropade Gullevi.

En gren knäcktes. Och gren till. Flickorna såg något eller någon snabbt avlägsna sig åt motsatta hållet. Och sen blev allt tyst igen.

Kolla där framme. På den där pålen, ropade Josefin.

På en meterhög träpåle satt en skylt med texten: "Vägen till Ingenstans".

Jasså, det var det den skummisen sysslade med. Han bänkade dit skylten.

Ingenstans är också nånstans, sa Josefin tyst.

– Alldeles säkert nån som vill skrämma bort oss, konstaterade Gullevi.

– Men här i skogen. Vem vet att vi är här? undrade Josefin.

– Kan ju ha spionerat på oss. Kanske Backstu-Janke själv, sa Gullevi.

Och jäntorna tyckte att träden som smått började glesna. De raka furorna hade till övervägande del blivit böjda, korta och krokiga. Landskapet öppnande sig. Gullevi sneglade på klockan. Drygt två timmar hade förflutit sedan starten.

Påminner om gläntan, sa Josefin med dämpad stämma.

– Sa du glänta? undrade Gullevi.

– Vi är nog närmare vatten nu. Träden har så lustifika former.

– Men någon skyltuppsättare har vi inte sett röken av, sa Josefin..

– På tal om rök kolla! sa Gullevi pekande i nordvästlig riktning.

De kände målet närma sig. Ingen annan än Backstu-Janke kunde tänkas bo eländigt till. Inte nog med att förmultnande skog låg härs och tvärs utmed deras väg. Nu började också stenbumlingar stoppa flickornas framfart.

– Ingen gästvänlig plats precis. Det är kallt, kargt och ödsligt. Som att ensam stå på tundran och höra suset genom ljunng och tall, tyckte Gullevi.

– Knixigt värre, tyckte Josefin.

Efter att flickorna avverkat ännu ett stycke möttes de av en stenplatå. Och nu började också solljuset bryta fram. De kunde sikta slutmålet.

– Där är en stuga, utstötte Gullevi.

– Ser nästan ut att vara insprängd i berget. Men inte är det nån jordkällare precis, tyckte Josefin.

De bägge stannade upp och rekognoserade terrängen och insöp landskapets svalkande bris. Av timmer var lillstugan byggd. Och intill låg ett fallfärdigt skjul av murknande bräder och rostiga gångjärn. Framför stugan låg en plätt av halvhögt gräs och gårdssten. Plötsligt kände Josefin något börja klia i foten och hon böjde sig ner för att titta efter. Framför hennes fötter på gräset invid stugan låg det som hade väntat på att bli upphittat. Min guldblock! tänkte hon. Med skräckblandad förtjusning tog hon upp föremålet och konstaterade att det mycket riktigt var hennes borttappade block.

– Men, det är ju din ...Innan Gullevi uttalat meningen gled dörren till stugan upp. – Börjar bli spökligt,

kraxade Gullevi, och kände fasan stiga.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren BenGust med Poeter.se id #90554 innehar upphovsrätten